

ühe tõlge loo ühest loerast, kes lord wiilul mängimist oli kuulnud, ja pärast igaford halebaste huluma hakkas, nii pea kui teegi tõe wiilul järele wälja sirutas. Ka on kindlaste tähele pandud, et loerad muusikat kuuldes kõigest lehest wäriseb hõltsu, otsegi aratats muusika nende sees suurt kartust. Edasi on tõesti teatud, et muusika loerale täiesti hõltsu wõib minna. Dr. Mead tõeneleb ühest loerast, kes ühe tuttawa wiilulmängija pärast oli, et ta igaford hirmsaste kannatas, kui ta peremees üht teatud tähti mängis. Wiilulmängija oli aga del lül-lalt, ists ja ists seda tähti uueste mängida, et tema mõju loera kohta tähele panna. Selle tagajärg oli, et waene elajaloom oma piinaja jalge ette roomas ja hirmsa wärinoga hinge heitis. Mõned loerad on jälle wõga õrnad eba-wõi laraõlode wastu. Nii nägi üks tuttau klamerimängija, et ta hõl Itaalia tõugu loer igaford kartlikult lisenbas, kui ta las loemata eht meelega mõne ebatõla klameri peal mängis. Mõned teised loerad sellawastu armastawad kõige suurema himuga muusika heali kuulda, jah on loeguni nitsuguseid loeri, kes pühapäewiti kirikusse jooksewad, selle nähtawa eesmärgiga, wägewaid ja pühallika orelit heali kuulda saada.

Kodujänes muusikalise tundmuse kohta awalbas mõni aasta tagasi teegi looduse uurija naissterahwas ühes Inglis ajalehes tähele panemise wäärilisi leidusi. Tema jutustas, et kui teegi teel-orelit (harmoniumi) mängis, tema weile kodujänes kui meeletu mänguriista juurde jooksis ja nii kaua jalgabega mõõda orelit laudu kraapis, kunni mängija mängimise seisma jättis. Istus ta aga klameri ette, oli loomafene nitsama meeletu rõõmu pärast, nagu ta seda enne abastuse pärast oli olnud, mida ta selle läbi tunda andis, et ta järelejätmata kui pödrane klameri ümber hüppas ja largas. Ka rottidel on oma jagu arusaamist muusikast, sest nemad õpiwad — nagu lapsed tõendawad — üsna lergeste ja lenaste takti järele reas tantsuma. Et hiired muusikat armastawad, on tuttau,

mõniford lähewad nad muusika tõttu otse meeletuks rõõmsaks ning hüppawad ja largawad siis nii hullupödra, ümber, nagu oleks terve maailm nende pärast, kunni surm nende märatsemisele piiri paneb.

Tuttaw on ka hobuse teraw arusaamine muusikast. „Minul oli üks tõõhobune“, jutustab üks kuulus loomade tähele panija, „kes loeguni laera-tõõmise sedamaid seisma jättis ja tikkis tõõwul ning pärani silmil kuulas, kui talle sügaw g-heal tõõwa puntus. Tema jäi sellesse oletusse nitsaua kui see heal edasi lestis. Üks teine hobune awalbas sedasama iseolekut, niipea kui ta üht tõõget healt kuulis. Sahisarme heale tundmine ja see tõõritus ja põlewus, mille siis jahihobune sattub, kui ta agijate hantumist kuulab, on tunnistused, mis näitanud, et hobune mitmesuguste healte wahel selgeste wahet teeb; tema ei waheta ilalgi üht healt teisega ära.“ Seäranis selgeste näeme meie hobuse muusika tundmist tsirluse hobuse juures, see läib, jookseb, tantib täieste muusika järele, nii et üsna ime on seda näha. Jah, hobust wõib loeguni ise mängima ja esimese jalgabega trummi löõma õpetada. See tõõ näitab aga, et hobusel teraw muusika tõõw peab olema, sest muudu ei wõiks ta ilalgi saherdust kunsti osawust ilmutada. Üks rikas hobuste armastaja, kes seitsemeteistkümnema aastasaja lõpul Hollandimaal elas, lastis, kui ta hobuste muusika armastust ära oli tunnud, oma lasu hobustele korralisi kontsertisid anda. Selletarwis oli tal oma korraline mänguoor, kes iga nädal lord talis ilusaid laulusid ja mängutükke mängis, „et kuuljate loomade waimu tõõta.“

Inglane Wood jutustab ühest tallesest, kellel peenitene muusika kuulmine olnud. Rõõmulikta, elawaid laulusid ja wiisid kuulab see loomafene himuga, aga turbe ja pikal wiisid ei wõinud ta mitte sallida. Seesama tallefene põlgas iseäranis Inglismaa isamaa-laulu, ja määgis wahet pidamata tõõwa healega, nii pea kui selle laulu tahmata healed tema tõõwu puutuswad, nõnda